

uro ali dve. Po čudoviti poti sva vendarle že rahlo utrjena sledila markacijam proti Komnu. Ker se je sonce že poslavljalo za smreke in ker naju je kažipot opozoril, da naju do Travnika čaka še ura pešačenja, se na Komen nisva povzpela.

Po desetih urah pešačenja, ko so me noge od ravnine že pošteno bolele in je Igor sanjaril o tušu, jaz pa le o klopi in postelji, sva stopila v prijeten Antejev bivak na Travniku. Prijazno so naju postregli s čajem in čez uro sva na posteljah pod streho že trdno spala.

NA POTI OD ZORE DO MRAKA

Jutro je bilo turobno. Oblačno, vetrovno in hladno. Ob osmih sva zapustila prijazni bivak in jo mahnila po gozdovih proti Loki. Na pobočjih Raduhe naju je že srečalo sonce in spet je bilo tako peklensko vroče. Mislim, da je že čisto odveč omenjati, da na poti nisva srečala nikogar, nobenega planinca, krave pa ne štejejo. Spustila sva se na Loko in z obžalovanjem ugotavljala, da na vrhu, ki se je ovijal v oblake, ne bo prav nobenega razgleda. Za ducatom ljudi, ki so se proti vrhu odpravili že pred nama, sva jo ubrala tudi midva. Višje ko sva prihajala, bolj hladno in megleno je postajalo in vedno bolj se je kazala moja utrujenost. Na vrhu sva se prav na hitro vpisala, se pozanimala, kakšna je zavarovana pot na Grohat ter pospravila palice, ki so nama do tedaj ves čas dobro služile. Spust po zavarovani poti je v najino dvodnevno početje vtisnil vsaj nekaj gorskega in plezalskega pečata. Malo za spremembo po dnevu in pol gozdov.

Od utrujenih osvajalcev Raduhe, ki so se ustavili na Grohatu, sva se kmalu poslovila, ker naju je prepodil hladen veter. Do Rogovilca naju je čakalo še dve uri hoje.

Ko sva bila še pol ure oddaljena od Rogovilca, se nama je odprl lep pogled na Solčavo s cerkvico in na drugi strani na s kapo pokrito Ojstrico. Tako sva nekaj časa zamaknjeno strmela v dolino.

Zadnji del je bil precej strm in moja kolena so si že močno želela, da bi se pot zravnala. Komaj se nama je ta želja izpolnila, že sva preklinjala vroč asfalt, po katerem sva capljala proti Rogovilcu.

Ravno ko sva premišljevala, kako bova prišla domov, se nama je nasmehnila sreča v podobi sosedov, ki so se vračali iz Logarske doline. Nahrbtnika sva strpala v prtlačnik, midva pa sva se srečna skobacala na zadnji sedež avtomobila.

Doma sem bila na smrt utrujena, vendar sem pod tušem, ko je po meni tekla prijetno topla voda, premišljevala, da mi je bilo ta dva dneva prav prijetno hoditi po poteh, ki občutijo vse premalo planinskih čevljev v vročih avgustovskih dneh.

BRENCLJEVI PIKI

IZTOK TOMAZIN

ZDRAVNIŠKI PODKOMISIJI GRS

*Kdaj ti bomo prebudili celoletno spanje?
Klic napredka in nesreče niso, žal, le sanje!*

MLADIM ŠPORTNIM PLEZALCEM

*Čeprav pred vami prvi
Lazil prosto sem po vertikalih,
Občudujem vas in hkrati več ne vem,
Kje ste gore, zimo pokopali.*

STANETU BELAKU - ŠRAUFU

*Bil desetletja dolgo gorski si junak,
Po trmi, moči plezaril ni nihče enak.
Sedaj usoda tvoje je kosti zrahljala;
Upam, da bo papir, pero ti v roke dala.*

PLANINSKIM PIJANCEM

*Gnil vam je korak,
Ubijate tišino,
Svinjate gorski zrak,
Če že kaj, smradite le dolino!*

PLANINSKIM HOTELIRJEM

*Ni res, da zakupili gorsko ste naravo,
Zato na svojem vrtu le pazite in pasite travo.*

PLANINSKI ZVEZI

*Alpinizem tvoje je nevšečno dete,
Koristno le za trkanje po prsih revnih,
Obljube in besede prazne so tablete,
Ne razumeš, ne podpiraš, žal, želja zahtevnih.*

(NEKATERIM) PREVZETNIM TREKINGAŠEM

*Upam, da Himalaja ni preveč v glavo vam stopila,
Ker po sreči kdaj od spodaj se je zdela lepa, mila.*

MLADINSKI KNJIGI - po izidu knjige »Na vrhovih sveta«

*Alpinisti-himalajci napisali smo prelepo knjigo,
Žal po dolgih letih so izdali jo skupuhi,
Za reklamo, prošnje, lepe običaje gluhi,
Avtorjem namesto knjigo - pokazali so le figo.*